ושמרוכ. יקרקל שמיעבד עבדו לב"ח ושמרכו הלוה יגלו לחירות והמלוה נוכה מלוה" ממקום אחר: בכתובתה. שהיא חלק זה דהא מלי לתכשטו ברשותי' לתכשט: אבל נמיחן דמי ומיפקד לא. חלת שלו הן עולמי קמ"ל:

מתני' ובניהם מעוברים. בתרומה לא יאכלו עבדי לכן בתרומה לפי שהן של יורשים ויש לעובד בהן חלק ואין לעובר כח להאכילן בתרומה לי משום דקסבר עובר כמעי זרה=זר הוא לי משום דקסבר יולד מאכיל שאין יולד אין מאכיל שנאמר (ויקרא כב) "וילד ביתו הם יאכלו בלחמו" קרי ביה יאכילו: שהעובר פוסל. לא בת כהן שנשאת ליקרקל והניחה מעוברת ואין לה בן אחר פוסלה מלאכול בתיב בקעוריך. ואינו מאכיל. לא בת ישראל לכהן ומת והניחה מעוברת אין העובר פוסל, ואינו כעובר כח להאכילה וה"ה לעבדים: אף בת כהן לכהן. כיון דאמרת שאין יולד מאכיל היאך העבדים לוקלין בתרומה מפני חלקו של עובר שהרי עבדיו הן ואין לוקלים אלא בשבילו והוה ליה כח להאכיל: גמ' כמעי כזרה. בת כהן מעוברת מכהן לא אמרת משום זרות ליכא ואף שאין יולד ליכא: וזו לא שמעתי. ליתכור אלא להיפוכיה: יש לו בניס אחרים. לבד מעובר זה: אוכלים. העבדים בשביל בניס דעובר ליס ליה זכיה: בשביל שפשפה. שאין אחד מיקרקל שאין לו יורשין וכל זמן שלא עולד העובר זוכה הקרוב ליורשת כהן ולוקלים בניהו: זו דברי רבי יוסי. ולא סבירא ליה לשמואל דעובר לוים ליה זכיה: בגדשלה. בעל חגדה ל"ש אם מקום שהוא בעבל שממו בגדל": כי עשרה. לפרסם את הדבר: בניה בניס. הכהן ולא הניחה מעוברת: אלו ואלו. עבדי מלוג ועבדי לאן ברזל אוכלין-לעבדי מלוג אוכלין בשבילה שהיא אוכלת בשביל בניס ועבדי לאן ברזל אוכלין: בניה מעוברת. ולא הניח לה בניס: אלו ואלו לין אוכלין. שהעובר ליט מאכיל לא את אמו ולא את העבדים: בניה והניחה מעוברת עבדי מלוג אוכלים. שהם שלה ואין לעובר חלק בהן והיא אוכלת בשביל בניה: עבדי לאן ברזל לא יאכלו מפני אלו של עובר. שים לו חלק בהן לחיים ליה זכייה ולא ידענין כי מתרמי לחלקן שפיכך עבדים לסורים לאכול: שהעובר פוסל. בת כהן המעוברת מיקרקל: ואינו מאכיל. בת ישראל המעוברת מכהן ולא את עבדיו: שכח מאכלה. נקמן מפרש לה: כולן זכרים. ל"ג כולן אלא ל"ג "זכרים יאכלו כולן נקבות לא יאכלו" אם יש זכר בבניס לוכלים העבדים בשבילו ולא חייסינן לחלקן של עובר דשמא נקבה היא ואין לה חלק במקום בן ואח"ל שכל היולדות מאכלה זכרים ומאכלה נקבות ויש שמפילות, שמוך מיעוטא דמפילות למאכלה דנקיטי הזן להו זכרים הרלוים לירש מיעוטא ולמיעוטא לא חייסינן, כולן נקבות לא יאכלו שמא יצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום. מא' אריא "שמא יצא עובר זכר" תיפוק ליה דנקבה נמי פסלה? חדא ועוד קאמר: חדא דנקבה נמי פסלה ועוד שמא יצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום. "זכרים יאכלו" והאיכא עובר? קסבר אין

ושתרור מפקיעין מידי שעבוד" א"ר יהודה "הכניסה לו שני כלים באלף זו ושבחו ועמדו על שני אלפים אחר נוטלתו בבתובתה ואחר נותנת דמים ונוטלתו מפני 'שבח בית אביה', מאי קא משמע לן 'שבח בית אביה' דידה הוי, הא אמרה רב יהודה חדא זימנא? מהו דתימא ה"מ היכא דמטיא למשקל בבתובתה אבל מיתן דמי ומישקל לא קמ"ל: **מתני'** בת ישראל שנישת לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר – שהעובר פוסל, ואינו מאכיל דברי ר' יוסי אמרו לו מאחר שהעדרת לנו על בת ישראל לכהן אף בת כהן לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר: **גמ'** איבעיא להו טעמא דרבי יוסי משום דקסבר עובר במעי זרה זר הוא או דלמא ילוד מאכיל שאינו ילוד אינו מאכיל, ולמאי נפקא מינה לעובר במעי כהנת, מאי? אמר רבה היינו טעמא דרבי יוסי דקסבר עובר במעי זרה זר הוא רב יוסף אמר ילוד מאכיל, שאין ילוד אינו מאכיל מיתיבי אמרו לו לר' יוסי מאחר שהעדרת לנו על בת ישראל לכהן בת כהן לכהן מהו? אמר להם זו שמעתי וזו לא שמעתי! אי אמרת בשלמא עובר במעי זרה זר הוא היינו דקא"ל זו שמעתי וזו לא שמעתי אלא אי אמרת ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל מאי "זו שמעתי וזו לא שמעתי" איהי היא! קשיא. אמר רב יהודה אמר שמואל "זו דברי ר' יוסי אבל חכמים אומרים יש לו בנים אוכלים משום בנים, אין לו בנים אוכלים משום אחים, אין לו אחים אוכלים משום משפחה כולה" – וולא ס"ל הא א"ל שמואל לרב חנא בגדתאה* פוק אייתי לי בי עשרה דאימא לך באנפייהו המזכה לעובר קנה? אלא "ג' וס"ל, מאי קמ"ל דפליגי רבנן עליה דרבי יוסי ומי פליגי (מתיב) רבי זכאי אומר עדות היעיד ר' יוסי מפי שמעיה ואבטליון והודו לו אמר רב אשי מי קתני 'וקבלו והודו לו' דמסתבר טעמיה ת"ר* הניח בנים והניחה מעוברת אוכלים, הניח בנים והניחה מעוברת עברי מלוג אוכלים כדרך שהיא אוכלת עבדי צאן ברזל לא יאכלו מפני חלקו של עובר שהעובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר' יוסי דברי ישמעאל ברבי יוסי אומר משום אבין הבת מאכלת הבן אינו מאכיל ר"ש בן יוחי אומר, זכרים יאכלו, כולן נקבות לא יאכלו שמא יצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום. מא' אריא "שמא יצא עובר זכר" תיפוק ליה דנקבה נמי פסלה? חדא ועוד קאמר: חדא דנקבה נמי פסלה ועוד שמא יצא עובר זכר ואין לבנות במקום הבן כלום. "זכרים יאכלו" והאיכא עובר? קסבר אין

אוכלין בשביל כל המשפחה כולה. ס"מ למימר דטעמא דרבנן משום דלמא סבירא להו דרבי יוסי מודה בעבדים ולים להו נמי דעובר במעי זרה זר הוא אלא טעמא משום דלמא זכי בהו עובר וקמ"ל דאפילו הכי מהמתן מעשה דיסיסה עד שיולד הוא לעובר ולא לבני משפחה קמ"ל ל"ש דתנן בפרק יולת דוקן (כתה ל' מ.) דכן יום אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי לימיך בן יום אחד מפי עובר נמי ומפני רב שפת מתניתין בכהן שיש לו ב' בניס אחת גרושה ואחת שאינה גרושה וזכו בהן גרושה ואחת גרושה וזכו בהן אחד מן הגרושה פוסל בעבדי לאן ולאחוקי מדרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל קמ"ל דאפילו בן יום אחד לין עובר לא ואפשפה כולה לרבנן ומ"ש לימה ליה לאוקמי כשיש לו שני בניס גרושה ואחת שאינה גרושה ואחת גרושה ואחת שאינה גרושה וזכו בהן שניהן בשוה אלא ה"ק אפילו בן יום אחד לין עובר לא ואפשפה כולה לרבנן ומ"ש דרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה ומ"ש מדרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה ומ"ש מדרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה

פוסל ואין מאכיל. גרלה לפרש שהעובר פוסל בעבדי לכיו ואין מאכיל לת למו לתרוייהו לעבדים ליכא למימר פוסל בעבדי לכיו ואין מאכיל בעבדי לכיו דלמעוטיי דפוסל היכי מצכחת שיאכיל ובקומטרם פירש כולה מילתא לחמו ולמ"ג דלעבדים קאי ס"ק שהעובר פוסל ואין מאכיל לת למו וה"ס לעבדיו דפוסל: **למאי** נפקא מינה לעובר במעי כהנת. למ"ג דע"ב דרבנן דלמעוטי דרבי יוסי דלעובר במעי זרה זר הוא ולפיכך אפילו מאכיל לת למו ואפילו ממזר כדלמריכן לקמן (ד' מב:) מ"מ מיבעיא ליה לענין עבדים דליכא למימר דוקא לענין למו: דכתב בה קרא וילד ביתו הם יאכלו דמיניה דרבנן שמאכיל לת למו דרבנן ילוד מאכיל לכל עבדים שאוכלים משעה קיין כספו לת קתמר קרא ילוד מאכיל שאיכו ילוד לת:

הניגו דקתמר זו שמעתי כו'. וכבן שהיו אומרים לו כן הוו סברי דטעמא משום דילוד מאכיל: **אוכלין** בשביל כל המשפחה כולה. ס"מ למימר דטעמא דרבנן משום דלמא סבירא להו דרבי יוסי משום דילוד מאכיל שאיכו ילוד לין מאכיל לעבדים ולים להו נמי דעובר במעי זרה זר הוא אלא טעמא משום דלמא זכי בהו עובר וקמ"ל דאפילו הכי מהמתן מעשה דיסיסה עד שיולד הוא לעובר ולא לבני משפחה קמ"ל ל"ש דתנן בפרק יולת דוקן (כתה ל' מ.) דכן יום אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי לימיך בן יום אחד מפי עובר נמי ומפני רב שפת מתניתין בכהן שיש לו ב' בניס אחת גרושה ואחת שאינה גרושה וזכו בהן שניהן בשוה אלא ה"ק אפילו בן יום אחד לין עובר לא ואפשפה כולה לרבנן ומ"ש דרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה ומ"ש מדרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה

תוספות ישנים רב יוסף אמר ילוד מאכיל שאיכו ילוד אין מאכיל אבל לת למו ס"ל כשיטת המשנה שעובר פוסל ואין מאכיל בעבדי לכיו ואין מאכיל לת למו ואפילו ממזר כדלמריכן לקמן (ד' מב:) מ"מ מיבעיא ליה לענין עבדים דליכא למימר דוקא לענין למו: דכתב בה קרא וילד ביתו הם יאכלו דמיניה דרבנן שמאכיל לת למו דרבנן ילוד מאכיל לכל עבדים שאוכלים משעה קיין כספו לת קתמר קרא ילוד מאכיל שאיכו ילוד לין מאכיל לעבדים ולים להו נמי דעובר במעי זרה זר הוא אלא טעמא משום דלמא זכי בהו עובר וקמ"ל דאפילו הכי מהמתן מעשה דיסיסה עד שיולד הוא לעובר ולא לבני משפחה קמ"ל ל"ש דתנן בפרק יולת דוקן (כתה ל' מ.) דכן יום אחד פוסל מן התרומה ופריך בגמרא מאי לימיך בן יום אחד מפי עובר נמי ומפני רב שפת מתניתין בכהן שיש לו ב' בניס אחת גרושה ואחת שאינה גרושה וזכו בהן שניהן בשוה אלא ה"ק אפילו בן יום אחד לין עובר לא ואפשפה כולה לרבנן ומ"ש דרבי יוסי דאמר עובר במי פוסל ה"מ לענין שיאכל בשביל כל המשפחה כולה אבל לענין שיאכל בשביל עצמו אפילו לרבי יוסי לא פסלה

ג"ע מלוה טלו . יפכ"ן

ג"ע קמח: מד מר.

(ל) גמ' ומי פליגי ולמאן ר' זכאי זו עדות :

[תמנם כסוכה נכ: מסמע כפי' הלישנא ע' מעכרי נמן ערך דינגלא סוף הערוה לה]

כ"ב קמב: כתוכות יז: [זכחים לב.] [כ"ב קה.]

תום' חד מקמאי

אני טפלת אשתכח דדילה נינהו ומצי למימר נחת רוח עשיתי לבעלי אלא אפילו הכעל עצמו במקום אשה קאי ומוציא ביד הלקוחות מכח האשה . ומכרו שניהם לפרנסה רבותא נקט אפילו לפרנסה ששניהם צריכין לו אפ"ה הבעל מוציא מיד הלקוחות ולא מבעי' מה שהכניסה לו כשלטין שהאשה מוציאה מיד הלקוחות אפי' בחיי בעלה וכן הכעל מכוחה אלא אפי' הכניסה לו קרקעות וקבלם עליו הבעל נמי שיכולה לומר בשעת גבייית כתובה קרקעותי אני טפלת אשתכח דדילה נינהו ואם מכרם הבעל האשה פוציאה מיד הלקוחות אפי' בחיי בעלה וכן אם לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מה שלקח מן האשה הוא בשל מיד שיכולה לומר נחת רוח שעשיתי לבעלי כיון שנפל הבעל עליו . (אבל נכסי פלוג שהרגוף שלה אפרי' גמ' ח"ה שאינה יכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי) . ואפי' בחיי הבעל מוציאה מיד הלקוחות ולכך נהגו בגרבונה לכתוב בכתובה הרא נתן לה קרקע פלוני והיא הביאה לו בנדנייתה כדי שתוכל למרוף מן הלקוחות אני בטפלת אשתכח דדילה נינהו ואם מכרם הבעל האשה פוציאה מיד הלקוחות אפי' בחיי בעלה וכן אם לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מה שלקח מן האשה הוא בשל מיד שיכולה לומר נחת רוח שעשיתי לבעלי כיון שנפל הבעל עליו . (אבל נכסי פלוג שהרגוף שלה אפרי' גמ' ח"ה שאינה יכולה לומר נחת רוח עשיתי לבעלי) . ואפי' בחיי הבעל מוציאה מיד הלקוחות ולכך נהגו בגרבונה לכתוב בכתובה הרא נתן לה קרקע פלוני והיא הביאה לו בנדנייתה כדי שתוכל למרוף מן הלקוחות

(ל) נרלה דס"ל נמי שלה שלקה מן המכה בעל הוא ומוליא מן הלקוחות .